

Csonkaország Szavazott.

Dr. Havadtöy Sándor.

Az elmúlt években az utódállamok, Románia, Szlovákia, Ukrajna, Szerbia, parlamentjei megszavazták a kettős állampolgárságot a határaikon kívül élő nemzetársaiknak. Magyarországon a jelenlegi szocialista kormány vonakodott a kettős állampolgárság kérdését a parlament elé vinni, többnyire attól való félelmében, hogy a határokon túli magyarok az ellenpártra szavaznának. A Magyarok Világszövetsége, hogy a kormány vonakodását megtörje, országos szavazást követelt ebben az ügyben. Szavazzunk a polgárok: Igen, vagy Nem. Az Igen csupán arra kötelezte volna a parlamentet, hogy dolgozza ki a kettős állampolgárságról szóló törvényt.

A kettős állampolgárság mellett az a gondolat állt, hogy egységesíteni fogja szellemileg a kárpátmedence magyarságát, és egyben arra indítja a határokon túli magyarokat, hogy megmaradjanak szülőföldjükön és ott a magyar nemzet tagjainak érezzék magukat. Miután a szocialista kormány teljesen felhigitotta és erejét vette a Kedvezmény Törvénynek, a kettős állampolgárság, mely az Európai Unió törvényeinek is megfelel, ezt helyettesítette volna. Az elcsatolt területek vezetői, közöttük Tökés László, a Királyhágómelléki Egyházkerület püspöke, és Duray Miklós, a felvidékiek vezető államférfia személyesen kérték a lakosságot rádióban és televízióban, hogy támogassák a kettős állampolgárságot, rámutatva arra, hogy mit jelent ez nem csupán gazdaságilag, hanem elsősorban lelkiileg az ottani magyarságnak. Több, mint ötszáz lelkipásztor jött át az országba, hogy felhívják a népet a kettős állampolgárság fontosságára. A trianoni átok, mely szétszaggatta a magyarságot, végre megszűnne. Biztosították a hallgatóikat, hogy nem lesz idegen beözönlés az országba. Azok, akik átköltözni kívántak, már rég megtették. Hangoztatták, hogy a lelki egység, a kulturális és gazdasági együttműködés megteremtése a cél. Hadd érezze minden magyar, bárhol is éljen, Moldovában, vagy Erdélyben, a Felvidéken, Kárpátalján, vagy a Vajdaságban, hogy egy egységes magyar nemzetnek a tagja, melyben mindenki minden magyarért felelős. De még akkor is, ha az elkövetkezendő három évben, mintegy 40,000 mobil magyar jönne át a Kárpátaljáról, vagy egy másik 40,000 a Vajdaságból, csupán azt az ürt fednék, ami az országban a lakosság természetes fogyatkozása révén bekövetkezik. A nyugdíj végett sem kell aggódniok, mert az Európai Unió szabályai szerint a nyugdíj folyósítása annak az országnak a kötelessége, ahol azt megszerezték. Elmondották, hogy az erdélyi magyarság megmaradását, mely az elmúlt évtizedben 200,000 lelket veszített, csak úgy tudják megakadályozni, ha megéreztetik velük, hogy ők az összmagyarságnak szerves részei, melyben számíthatnak testvéreik szellemi és kulturális támaszára. A moldovai csángó-magyarok számára, akik a megsemmisülés küszöbén állnak, ez lenne az utolsó mentő öv.

A szocialista kormány, szociál demokrata kormány társával együtt, erőteljes propagandát indított a kettős állampolgárság ellen. Azzal rémitették a lakosságot, hogy 800,000 külföldi magyar fogja előzőlni az országot, és mint egy sáska had felfogják emészteni az ország társadalmi és egészségügyi intézményeit, kizorítva a polgárokat az ipari munkából, nyugdíjból és minden szociális juttatásból, óriási adó terhet hozva a népre. Gyurcsány Ferenc miniszterelnök személyesen vezette a kampányt, kijelentve, hogy nem hajlandó nemzeti alapon álló politikát folytatni, nem kíván a nemzeti multra tekinteni, a határokon túli magyarsággal való törődés szentimentális nosztalgia, ami Nagy Magyarország illúzióját kelti. Odáig ment, hogy a Katólikus Egyházat bevádolta a Vatikánban, mert szót emelt az Igen szavazat mellett, jóllehet az egyháznak az állammal kötött egyezménye erre teljes jogot adott.

A szavazás eredménye lesújtó volt. A hazug propaganda és a vélt gazdasági veszteség fontosabbnak tűnt, mint az összmagyarság érdeke. A szavazóknak csak 37.35 % jelent meg az urnáknál. A megjelentek közül 52% Igennel, 48% pedig Nemmel szavazott. Az ország összes szavazóinak csupán a 18% szavazott igennel, a többi vagy nemmel, vagy egyáltalán nem szavazott. De mert az Igennel szavazók nem érték el a törvény által megkívánt 25% a szavazóknak, így a szavazást semmisnek nyilvánították.

Az eredmény rendkívül fájdalmas sebet ütött a külföldi magyarságon. Abban az illúzióban éltek, hogy a csonkaországi magyarság tudata legalább olyan erős, mint az övék. Hittek abban, hogy a testvéri együttérzés és egymás iránti felelősség nem halt ki teljesen az úgynevezett "anyaországban." Kegyetlen volt a felismerés. Sok ütést, megvetést kaptak elnyomóiktól, de a tesvértől kapott elutasító megvetés rendkívül érzékenyen érintette őket. Megfagyott a himnusz az ajkukon és a magyar zászlót nem volt erejük elővenni. Hálátlan szivtelenségnek tűnt a leszavazás, pedig ők mindig szeretettel és bámulattal kísérték a csonkaországi eseményeket és eredményeket. Együtt dobogott a szívük, ha magyar sportoló állt az olimpiai dobogón, egyformán drukkoltak a magyar sportolókért, az ország minden sikere a gazdasági életben, vagy a tudományokban az ő sikerük volt. Nehéz volt elviselni, hogy a csonkaországiak nem tudnak mondani hangos szavazatukkal Kazinczy Ferenc, Arany János, Ady Endre, Áprily

Lajos, Tamásy Áron, Kemény Zsigmond, Reményik Sándor, Dsida Jenő, Jékely Zoltán, Kányádi Sándor, Sütő András, Wass Albert, Beke György, Kosztolányi Dezső, Mikszáth Kálmán, Márai Sándor és annyi más jeles író magyarjaira.

Az erdélyiek szive és karja mindig tárva volt a csonkaországiak előtt. A második világháború végén, amikor Pesten élelmiszer hiány volt, befogadták az éhező pesti gyermekeket. A látogatók előtt tárva volt mindig az asztaluk, még akkor is ha nekik semmi sem maradt. A nyugati magyarok az IKKA csomagok százezreit, a dollárok millióit küldték haza, ötven éven keresztül. Igen sok esetben nem a feleslegből, hanem a megszorított szükségeseiből. Egy, egy város magyar veterán csoportja évente tizezreket küldött az otthoni özvegyek és árvák megsegítésére. A magyar egyházak és egyesületek az időnként beáradó menekülteket örömmel fogadták, munkát, otthont, megélhetést biztosítottak számukra. Az amerikai magyar lobby évtizedeken keresztül védte az otthoniak érdekeit, sokszor még akkor is, ha az a kommunista kormány érdekével is egybe esett. Az a közömbös hálátlanság, ami a szavazással nyilvánvaló lett, kiábrándítólag hatott a külföldi magyarságra.

Pedig az eredmény várható volt. Azok, akik a szavazást erőltették, nem gondolták végig a lehető következményeket és nem mérték fel a csonkaországiak nemzeti öntudatának a hiányát. Az amerikai magyarok előtt ez már a hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején kezdett világos lenni. Az újonnan érkezők között sok volt olyan, aki semmiféle magyar öntudattal nem rendelkezett. Történelmünket, irodalmunkat, népdalainkat nem ismerték. Semmiféle közösségi érzés nem volt bennük. Vallásos ismeretük a nullával volt egyenlő. Az egyház csak addig érdekelte őket, amíg a hívek munkát szerztek nekik, a lelkész pedig megszerzte számukra a hajtási engedélyt. Azután nyomtalanul eltűntek, hogy csak akkor tűnjenek fel, amikor bíróság előtt álltak. Volt olyan is közöttük, aki beperelte, jó amerikai szokás szerint, befogadó és munkát adó egyházát. Amikor mi ezeket a tényeket a kilencvenes évek elején otthon elmondtuk, nem hitték a fülüknek. Úgy vélték, hogy mi túl szigorúan ítélkezünk, jöllehet mi nem a vád hangján mondtuk mindezt el, csupán a tényekre hivatkoztunk. A szavazással most szint vallott az ország. Ők mondták ki magukról a véleményt és az ítéletet.

Milyen mások voltak ezek, mint akik a megelőző hullámokban jöttek Amerikába. Azokban erős volt a közösségi érzés, a magyarok iránti testvéri felelősség. Egyházakat, templomokat, iskolákat építettek, testvértsegítő intézményeket, biztosító intézetet, árvaházat, öregotthont létesítettek. Mielőtt maguknak házat vettek volna, előbb templomot építettek, és a magyar társadalmat erősítve annak szokásait megőrizték és nemzeti ünnepeit megtartották. Gyermekeiket iskoláztatva, de magyarnak megtartva, egy nemzedék alatt felemelték őket az amerikai középosztályba.

Nyilvánvaló, hogy a kommunizmus megtette romboló hatását a nemzetre. Beléjük sujkolták, hogy "utosó csatlós", bűnös nemzet, mely nem lehet büszke származására és multjára. A pedagógusok önkéntes közreműködésével, sikerült elhítenni velük, hogy nem illik "magyarkodni", nemzeti öntudattal rendelkezni, mert az államellenes, társadalmi bűn, amit tűzzel, vassal irtani kell. Nem vették tudomásul Illyés Gyula intését, hogy patriotizmus nélkül, ami nemzetet épít, nem lehet államot sem fenntartani. Míg a szomszédos államokban virult a kommunista nacionalizmus, ami kisebbséget öl, az "anyaországban" tilos volt védelmükért szót emelni. A csonkaországiak számára ez a tanítás bele gyökerezett velejükbe. Csodálkozhatunk-e ezen, mikor a debreceni nyári egyetemen, amit külföldi diákok számára tartottak fenn, a professzorok még a nyolcvanas években is úgy beszéltek az erdélyi magyarokról, mint "magyarul beszélő románokról." Amerikába látogató pesti teológiai professzorok és teológusok szemrebbenés nélkül nevezték az erdélyi magyarokat románoknak, és még akkor sem voltak hajlandók ezt kijavítani, amikor erre figyelmeztettük őket.

A szavazás eredményét bármennyire is próbáljuk, nem lehet szépíteni. Egyesek úgy vélik, hogy a "létbizonytalanság" okozta. Az Amerikába kitántorgó bevándorlókat is örökös létbizonytalanság fenyegette, mégis állandóan segítették az otthoniakat. Az ukránok és románok még nagyobb létbizonytalanságban élnek, mégis megszavazták a kettős állampolgárságot azoknak, akik külföldön élnek.

Mások Bocskai fejedelem intelmére hivatkoznak, aki végrendeletében így szólt: "Meghagyom, szeretettel intvén mind az erdélyieket és magyarországi hiveinket az egymás között való szép egyezésre, atyafiui szeretetre. Az erdélyieket, hogy Magyarországtól, ha más fejedelemségek alatt lesznek is, el ne szakadjanak. A magyarországiakat, hogy az erdélyieket el ne taszítsák, tartsák őket atyafiainak, vérüknek." A baj csupán az, hogy a "magyarországi hívek" úgy megritkulták, hogy alig, alig léteznek. Nincs, aki "vérüknek" tartaná az atyafiakat. Miután csak 18% elenyésző kisebbség vállalja az atyafiságot, ezért Magyarországot alig nevezhetjük "Magyar"-nak. Azokban a napokban, mikor az ukrainaiak zéró fokos hidegben hetekig tüntettek az igazságos szavazati jog és a nemzeti egység mellett, és amikor az irákiak halálos fenyegetések és bombázások ellenére hosszú sorokban vonultak az urnákhoz, a csonkaországiak 82% vagy vonakodott szavazni, vagy nemmel szavazott a határon túli magyarokra.

Magatartásukkal úgy döntöttek, hogy ők nem magyarok, mert nem kívánnak részesei lenni a Kárpátmedence magyarságának és azért semmi felelősséget nem vállalnak. Ők “mernek kicsik lenni” és országukat csupán Csonkaországnak nevezni. És minek nevezik magukat Csonkaország lakói?. Nem mondhatjuk azt, hogy kozmopoliták lennének, jóllehet a jelenlegi posztkommunista kormány tagjai magukat annak nevezik. Az igazság azonban az, hogy ők sem igazi kozmopoliták, mert nekik is megvan a nemzeti és faji kötődésük, de nem a magyar nemzethez. A lakosságban azonban a rövidlátó önzésen kívül semmiféle kötődés sincs, ezért semminek sem nevezhetjük őket.

A magyarság ma a Csonkaország határain kívül létezik. A szavazás jó volt arra nézve, hogy az “anyaország” illuzióját belőlük kitörölje. Többé nem kell kacsintaniuk a határon túlra, mert ők ott nem kellenek. Különbösen is visszataszító az a megalázó, lealacsonyító modor, ahogy a csonkaországiak a határaikon túlról jövő magyarokat, a szavajárásuk szerint “románokat, ukránokat, szlovákokat és szerbeket” fogadják. Az erdélyi, felvidéli, kárpátaljai és vajdasági magyaroknak meg kell tanulniok, hogy magukra támaszkodva elsősorban a saját gazdasági életüket felépítsék és megerősítsék. Az “anyaországra” nem számíthatnak. Csonkaországnak ugyan érdeke lett volna kiépíteni a gazdasági kapcsolatokat a határon túliakkal, mert piacot, vevőt és üzlettársat nyertek volna, de a rövidlátásuk és önzésük ebben megakadlyozta. Nekünk amerikában élő magyaroknak pedig mindent meg kell tennünk arra nézve, hogy Románia, Ukrajna és Szerbia mielőbb tagja lehessen az Európai Uniónak, hogy így nagyobb keretek között és nagyobb jogi biztonságban az ott élő magyarok gazdasági és társadalmi élete megerősödjön.

ABOUT THE AUTHOR:

Dr. Sandor Havadtoy is a Vice President of the American Hungarian Federation and Editor of the “Szekely Nep,” the Transylvanian Committee's Quarterly.

About AHF: The American Hungarian Federation (AHF), a non-profit 501(c)(3) organization, was founded in 1906 in Cleveland, Ohio. AHF's Motto, “Faithful Unto Death,” was taken from a letter written by former Hussar Officer Mihaly Kovats to Benjamin Franklin. Kovats, known as Father of the US Cavalry, offered his sword in service to the United States and died in battle against the British in Charleston, S.C. in 1779. Just as Kovats' life and service is celebrated annually by US Military Cadets at the Citadel, the motto reflects AHF virtues, and historically and inextricably ties Hungarians and Americans together while symbolizing Hungarians' contributions and sacrifices to America's beginning. Among the oldest ethnic organizations in the US, AHF was established as an association of Hungarian societies, institutions and churches to “defend the interest of Americans of Hungarian origin in the United States.”

All are encouraged to join. Tax-deductible donations are also welcome. Join and contribute through our Website or mail. See www.americanhungarianfederation.org

MEDIA CONTACT & MORE INFORMATION (in English):
Bryan Dawson-Szilagyi, Vice President, AHF at (202) 737-0127
National Press Building #809
Washington D.C. 20045
- www.americanhungarianfederation.org

###